

Irena Mondeková

KRUHOVÝ OBJEZD

Irena Mondeková

KRUHOVÝ OBJEZD

Kruhový objezd

hrbím se
s černou kočkou
na římse domácího spiritismu
kouzlem voodoo nohou kohoutí
v temných zákoutích
nepobudu na zrcátku drápek
za vsí Rozpoutí hledám cestu
křižovatkou zkratek

Pohled z okna hotelu

nad Akademikem Běhounkem
slíznou polárku
našlehaných vrchů -
nezkrušeným mračnům
je dnes do běhu

Anděl už dávno chodí po horách
když auta pluží sobotní ráno
a chodci v závějích
nasazují francouzským holím
české protiskluzné bodce

Kornatění

zapomíná

neví co udělat
se soustem

sylí ve tvářích na horší časy
jako by mohlo kdy být hůř

POL-KNĚ-TE!

plecháčkem vytlouká do zdi
vzkazy

těm na fotografiích

Střípek I.

Jedu prstem po čáře na fasádě oprýskaného domu -
odbočím za roh jako před čtyřiceti lety
na náš dvůr - odvrácenou stranu náměstí v Chebu

Silák, bývalý boxer, se sluní na kempinkové židli
Obrovitou dlaní občas ulízne zpocenou přehazovačku
Vyhlíží zpod tmavých brýlí z balkónu
kdo na něj kouká
a hlavně zda kouká jeho drobná paní v puntíkaté šatovce
která co chvíli také přehazuje
těžké duchny přes klepadlo na dvoře
Každý nádech její svobody
je sledován pohledem z balkónu -
nelze mu donekonečna uhýbat
a tak hlasem jako zadrhnutý zip
promluví k synkovi: pojď domů, Péťo-
můžeš si hrát na Niki Laudu s angličáky od hodné tety

z Rakouska

Subtilní kudrnatý chlapec se za ní loudá...

Jednou v létě osiřela sbírka autíček – rukojmí nesplnilo
účel:

paní s chlapcem se nevrátila z návštěvy sestry

Na balkón brzy přibyla druhá látková židle

s blondýnkou samý sval a šlacha

Bývalá kulturistka nikdy nevětrala peřiny -

naučila se vracet facky:

skóre bylo po letech vyrovnáno

Můj ukazováček má zadřenou křídu do kůže

a ještě chvíli to tak zůstane -

možná napořád

Klid po bouři

pobřežní balvany s lišejníkem osprchoval příboj
vichr sklonil olivovník až k zemi
levitujeme vyrváni z kořenů
jako bychom nikdy žádné neměli
a vichřice leze do škvír okenic
ze soutěsek kde zakvílela stokrát jinak
strach se pravidelně pohupuje na stínítku lampy
nevadí že oliva se nedá jíst a mořská voda pít
svítá odlesky opalizují na opálené kůži
neuvěříme klidu hladké hladiny ticha

Ruth

/věnováno „dětem N.Wintona“/

cizí paní mi podala do vagónu

oknem své dvouleté děcko
s lahví mléka -

rozlilo se na podlahu hned při rozjezdu vlaku
oba jsme se rozplakali

úsměv mámy zůstal na peróně v Praze

uháníme vstříc dobrodružství
(za několik měsíců bude po válce - řekli nám doma)
hošík dostal čtverečky čokolády od ostatních dětí
cumlá je cestou místo mléka

přestupujeme na loď do Birminghamu
poprvé vidím moře
i když jen koutkem oka – nesu chlapečka
a ze všech sil svírám naše kufríky

co jestli na rozkývaném můstku něco upustím

strach svazuje mé tělo
nedovolí zahledět se do snů ve vlnách

Střípek II.

Jdu prstem po čáře na fasádě oprýskaného domu -
odbočím za roh jako před čtyřiceti lety
na náš dvůr - odvrácenou stranu náměstí v Chebu

Po dvoře jezdí dívka na kole
Nikdo na světě nemá krásnější vlasy ani kolo -
pomyslí si a zvedne nosík ještě výš
Oknem z jejich domu uslyšela akordeon:
čtrnáctiletá Pavla dobře hraje navštěvuje hudebku
Nevlastní otec a matka Pavly
dívky s očima ve tvaru mandlí (inzerát – osamělý starší
muž hledá vdovu, děti vítány)
se chystají na procházku
Otčím blahosklonně pochválil sváteční oběd
zavěsil fotoaparát na krk alias býčí šiji
usměvavou mámu na silné předloktí
a půjdou sladěným krokem ke splavu v podhradí